

*Το
τέλος
των
ημερίων*

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή εκδότη και συγγραφέως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ-ΕΜΠΟΡΙΑ ΒΙΒΛΙΩΝ-ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ermis
Graphics

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΗΜ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Ζαν Μωρεάς 24, 117 41 Κουκάκι, Τηλ.: 210 92 22 077

ΑΦΜ: 115852767 - ΔΟΥ: Ε΄ ΑΘΗΝΩΝ

Εκδοτικός

Εξώφυλλο: «*Η ονειρική πόλη*» (λεπτομέρεια) είναι σχεδίαση
του ζωγράφου Νίκου ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ.

Τα πρωτογράμματα είναι έμπνευση Ελευθερίας ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ.

ISBN: 960-87141-5-x

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: ERMIS graphics, www.ermisgraphics.gr

© Copyright: Ελευθερία Κουντούρη
Δαφνομήλης 42 - Αθήνα
Τηλ.: 210 3635.506

© Copyright: Εκδόσεις "ΒΟΓΙΑΤΖΗ"
Ζαν Μωρεάς 24 - 117 41 Κουκάκι
Τηλ.-Fax: 210 9222.077
www.ekdoseis-vogiatzi.gr
e-mail: info@ekdoseis-vogiatzi.gr

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

*Το
τέλος
των
ημερών*

 εκδόσεις
ΒΟΓΙΑΤΖΗ

υφώνες, από ανατολή και δύση, στη σύγκρουσή τους σάρωσαν τις αρχαίες κατασκευές. Έσκαψαν πόντους κι ωκεανούς ώς τα βάθη και τίναξαν κύματα θεριά στις ηπείρους. Σύντριψαν τα βουνά και λιθοβόλησαν τον ουρανό. Βροντερά έσπασαν

το γυαλί της λάμπας θυέλλης κι η φλόγα σβήστηκε.

Η πλάση σίγησε στο ασάλευτο, άχωρο, άχρονο, άχρωμο κι ασχημάτιστο μαύρο. Αλλά, αλήθεια ή ψέμα προκάλεσε την αναγέννηση του κόσμου; Όταν όλα τελείωσαν, τότε ακριβώς άρχισε η λάμψη μετά το έρεβος.

Φωτεινή γραμμή σμίλειψε ανάστροφο μονοπάτι και στο διπλό σπειροειδή έλικά λειτούργησε σύστημα σύνθετης αναπαραγωγής.

Μέγας αστέρας σπινθήρισε στην εμφάνισή του. Περιέστρεψε τις πορφυρές του αχτίνες. Ραβδωτά διέλυσε το σκοτάδι. Μαστίγωσε τη σφικτή μάζα σκόνης κι αερίων. Ταυτόχρονα αυτοεξερράγη στην εξώτατή του πε-

ριφέρεια. Σκόρπισε πυρωμένες σφαίρες στον αχανή του χώρο. Κομμάτιασε ένα μέρος του εαυτού του, για να ξαναδημιουργήσει το σύμπαν του.

Πέτρινοι όγκοι από συσσωρευμένα αιωρήματα κι ηφαιστειακά μίγματα, αστραφτερές εκτάσεις νερού από αντίπαλα σύννεφα, αγαλμάτινοι θεοί από μάρμαρο κι ορείχαλκο, σαν κοφτερά λεπίδια, τεμάχισαν το στερέωμα σε πολλαπλά επίπεδα κι ανέδειξαν το Λόγο γυναίκας με μουσκεμένη σάρκα:

“Σφοδρή βροχή με βάφτισε Πύρρα και το σύντροφό μου Δευκαλίων, μέσα σε δάσος από μυρτιές κι ευκαλύπτους.

«Πορευτείτε!» πρόσταξε φωνή.

«Πορευτείτε, αντίθετα και μόνοι!».

Κεραυνός κατάκαψε δέντρα κι έδαφος. Ανάμεσά μας όρμησε μια θάλασσα. Μας απομάκρυνε σε δυο παράλληλες στεριές. Το υδάτινο άγγιγμα αλλοίωσε τα νωπά μας χνάρια στο χώμα.

Η καταίγίδα κάποτε στέρεψε. Ασυντρόφευτη στάθηκα αντίκρυ στην καινούρια αυγή. Με θλίψη μονολόγησα: «Σιωπηλέ γεννήτορα, δες! Ακέραια αναδύθηκα από την καταστροφή. Σε τί να ελπίσω;»

Στο ερώτημα δεν έλαβα απάντηση. Το διάστημα μοναξιάς μέτρησε τέσσερις εποχές. Κατά τη διάρκεια της αναμονής χάραξα οκτώ σε πλάγια θέση πάνω σε βότσαλα κι άμμο. Δήλωσα προέλευση και προορισμό. Κατόπιν επιδόθηκα στην εικονική αναπαράσταση. Έπλασα με πηλό αετούς κι ελάφια. Αν κι ο χρόνος ξεδιπλωνόταν κι αναδιπλωνόταν ασταμάτητα στις δυο του

άκρες, δεν είχα κανένα μήνυμα από το Δευκαλίωνα. Έπρεπε να ξεριζωθώ.

Φόρεσα τη λευκή μου εσθήτα και πορεύτηκα στην πέμπτη εποχή.

Δυτικά φάνηκαν τα πρώτα σημάδια, ενώ διάβαινα αγκαθότοπους και βαλτονέρια.

Η νύχτα λούφαζε στη σκοτεινιά για να καταβροχθίσει σαν άλλος Κρόνος την κόρη της, τη γλαυκή μέρα. Το σπέρμα του χάους δεν άντεχε την εξορία. Περίμενε την έκτη εποχή. Θα ξανακυβερνούσε στα ουρλιαχτά λύκων και στο κλάμα κουκουβάγιας. Θα επέστρεφε, μόλις το γαλάζιο θα μετάλλαζε σε μελανί ανάμεικτο με βαθύ κόκκινο πάνω στην πληγή σφαγμένου αρνιού”.

Χρυσανθή

ΠΑΝ ΚΑΙ ΜΗΔΕΝ

ιγότευαν οι ανάσες της ημέρας, καθώς διέσχιζα βιαστικά τις δασώδεις βουνοπλαγιές με τα έλατα και τους κέδρους, τους δρυμώνες με τις ήμερες κι άγριες βελανιδιές, τους λόγγους με τις καστανιές και τα πλατάνια, τις πεδιάδες με τις πορτοκαλιές και τα ελαιόδεντρα. Χαλίκια και ξερόκλαδα, σαν άγρυπνοι παρατηρητές, βογκούσαν κάτω από τη βαριά περπατησιά μου... ώσπου είδα τις ιώδεις αποχρώσεις δειλινού να βάφουν αχγά τις άσπρες τριανταφυλλιές ανώνυμου κήπου.

Στη ρίζα λεύκας ξαπόσταινε η Χρυσανθή, συνοδοιπόρος στα χρόνια της χρωματικής αναζήτησης. Λεπτή και διάφανη, παγιδευμένη στους ίσκιους λουλουδιών,

με υποδέχτηκε και με παρακάλεσε να καθίσω κοντά της. Χαμογελαστή, όπως ήταν πάντα, μου δώρισε χαρτινο ανεμόμυλο και μου ανέφερε τη συνάντησή της με το Δευκαλίωνα.

Δέχτηκα μουδιασμένα να ακούσω την αφήγησή της. Είχε συνήθειο να ανακατεύει αναμνήσεις με ονειροφαντασίες. Δεν έπρεπε να μ' ενοχλεί πολύ, επειδή από τότε που έχασα το σύντροφό μου κι εγώ ακροβατούσα ανάμεσα στην αλήθεια και στο ψέμα.

Στο θρόισμα φυλλωσιάς άρχισε να μιλά:

«Ζωή δεν είναι το περιθώριο», σκέφτηκα και χωρίς άλλη αναβολή ξεκίνησα το ταξίδι μου μέσα στον κόσμο.

Περιπλανήθηκα, από τόπο σε τόπο, για να νιώσω υπαρκτή. Δεν το κατάφερα Πύρρα. Όσο κι αν φώναζα Ε Ι Μ Α Ι !.. τόσο κι εξαφανιζόμουν.

Παρακολουθούσα πρόσωπα και γεγονότα από την αόρατή μου φυλακή, εκτοπισμένη από την εξέλιξη της ιστορίας.

Ανεξήγητα συγχωνεύομουν αυτόματα με τις ανάγλυφες φόρμες αντικειμένων. Μεταμορφωνόμουν απόλυτα σε μια ανεπαίσθητη πτυχή πάνω στις ανεξάντλητες αφίσες των λεωφόρων.

Χιλιομετρικές αποστάσεις εγκλώβιζαν όνειρα κι ελπίδες στα περιοριστικά τους κιγκλιδώματα. Ποικίλες σκάλες ξεφύτρωναν από παντού. Σκάλες μετέωρες κι ελλειψοειδείς ανέβαινα και κατέβαινα. Σκάλες σε διασταυρώσεις ή σε αδιέξοδα, σκουριασμένες ή σάπιες, έσπαγαν απότομα.

Κατρακυλούσα σε πόλεις μπαρόκ, πολυδαίδαλες και

τερατώδεις, όμοιες με σπλάγχνα φάλαινας ή διαβρωμένα χελωνίσια καβούκια. Πόλεις μισοβυθισμένες σε πίσσα κι απορρίμματα.

Χειμαρρώδεις ανθρωπομάζες με παρέσυραν ασυγκράτητα στην κάθοδό τους.

Προσέκρουα στους γοτθικούς ναούς με τους οξυγονικούς θόλους, τα αψιδωτά τόξα και τα καμπύλα σχήματα προοπτικού απέραντου.

Κεντρικές αρτηρίες με διοχέτευαν κατευθείαν σε υπόγειες διαβάσεις. Βούλιαζα σε παχύ στρώμα λάσπης, συντροφιά με κοκκαλιάρικες φιγούρες έντρομες και πεινασμένες.

Έφευγα πανικόβλητη, αλλά δε γλίτωνα από τον εφιάλτη.

Μηχανοκίνητοι φρουροί τάξης κι ασφάλειας, από πόλη σε πόλη, επαναλάμβαναν τη στερεότυπη προσταγή τους: «Αλτ!» Μέσα από μεταλλικές θήκες τραβούσαν πολυβόλα και για εκφοβισμό γάζωναν τις σκιές.

«Διαλυθείτε, ανδρείκελα!» τσίριζα και με τις παλάμες σκέπαζα τα αυτιά μου, προσθέτοντας: «Κάπου θα τερματίζει η κόλαση».

Μια γη Επαγγελίας, σαν κιβωτό, αν ανακάλυπτα θα με έσωζε από τον κατακλυσμό. Ερμήνευα τον κίνδυνο από τους κραδασμούς της φύσης και τις σπασμωδικές αντιδράσεις των ζώων.

Το σταχτί χρώμα πλήθαινε. Μια υγρή ανατριχίλα διαπερνούσε την ατμόσφαιρα. Ο χαλασμός δε θα αργούσε να ξεσπάσει.